MAGAZIN sportiv

SP

Cicliști romîni în „TURUL FRANȚEI"

Duminăzi, în pauza unui antrenament pe velodromul Dinamo, se discută despre recenta victorie a fondiștilor noștri în cursa Paris-Rouen-Paris. La discuție luă parte și antrenorul N. Țapu care n-a putut rezista ispitei de a dezlega baierele unei puizabilului său sac cu amintiri din vremea cînd era și el concurent. Iată-l, așadar, deschizînd „jurnalul" la capitolul „Cicliști romîni în TURUL FRANȚEI".

— Cu să vă spun, eram în al nouălea cer, aflînd că vom alerga și noi în „Turul Franței". Era în anul 1936.

Ziarele noastre făceau un tărăboi grozav pe chestia asta. Pînă atunci alergasem în cîteva probe internaționale: Turul Poloniei, al Ungariei, al Iugoslaviei, iar la noi în țară în Turul Rominiei. Îmi dădeam seama însă că „Turul Franței" era ceva cu totul deosebit. Ne antrenam și noi cum ne tăia capul. De pregătire fizică generală, de un program metodic de antrenament, de antrenori pricepuți sau de un sprijin efectiv din partea statului, nici pomeneală.

Am plecat fără conducător, fără antrenor, fără mecanic. La Paris ne-am descurcat și noi cum ne-am priceput. Dar, cînd am participat la un mic antrenament în comun cu două zile înaintea „Turului", mi-am dat seama de marea diferență dintre noi și „așii" celorlalte țări. Cicliștii faimoși de pe atunci, francezii M. Archambaud, recordmanul orei, G. Speicher, A. Magne, belgienii S. Maes, F. Verwaecke, italienii L. Guerra și Di Paco și mulți alții ne-au uluit cu bicicletele lor ca niște „bijuterii" puse la dispoziție de diverși patroni de firme de biciclete. Cînd mă uitam la ele și apoi la bicicletele noastre demodate, ni se stringea inima. Ne era și rușine.

Iată-ne și în ziua startului. Un alai teribil și, mai ales, reclame și iarăși reclame. „Turul Franței" era doar o afacere.

Prima etapă Paris — Lille (240 km) s-a desfășurat pe o ploaie torențială. După 100 de kilometri, ne-am pierdut din pluton. Mai mult de teamă. Cicliștii intrau mereu unii într-alții, încît te puteau arunca în șanț dintr-o clipă în alta. Mie mi se dăduse un tricou lung de tot și ud cum era atîrna cu bidoane cu tot, mult în jos sub șa, ca o... trenă. Spre sfîrșitul etapei am spart. Am fost ajuns de ceilalți coechipieri ai mei și cu toții am terminat la 56 minute de cîștigătorul etapei, M. Archambaud, între locurile 60—70.

A doua etapă Lille — Charleville, tot pe ploaie și tot fugă năpraznică. Am terminat cam la o oră de primul sosit. Din nou se realizase o medie orară neobișnuită pe atunci: 38 km. Mușchii ne erau „blocați". Parcă aveam bușteni în loc de picioare. N-aveam biciclete bune, ne lipsea, desigur, pregătirea fizică generală și rezistența în regim de viteză. Dar, cine să ne vorbească de asta, pe atunci? În micul nostru grup își făcuse loc demoralizarea. Nu era nimeni lîngă noi să ne vorbească rominește, să se intereseze de noi, să ne îndrume. Ni se spunea să mai rezistăm, că după cîteva etape se mai domolește cursa și o să fie mai ușor. Era cel mai rapid „Tur" de pînă atunci. Nouă însă ne trecuse poșta. Disproporția dintre noi și ceilalți era prea mare. În etapa a treia, Charleville-Metz, pedalînd fără vlagă, am sosit cu toții la 2 minute după... închiderea controlului. Și cu asta s-a terminat „Turul Franței" pentru noi. Cîteva etape mai încolo, au fost eliminate și celelalte echipe balcanice...

Ne-am înapoiat acasă tare amăriți. Oricît ți-ar arde inima să faci o ispravă frumoasă, nu este destul dacă n-ai posibilități de pregătire, un trai omenesc asigurat, materialul necesar și, bineînțeles, metode adecvate de antrenament".

Pe fața lui Țapu, volubil și vesel pînă atunci, s-a așternut o umbră. A oftat. „De un singur lucru îmi pare rău: că nu am acum vîrsta pentru competiții. Și de aceea le tot povestesc eu tinerilor de astăzi despre ciclismul de ieri. Ca să-și dea mai bine seama de condițiile minunate pe care le au și să le prețuiască cu atît mai mult, luptînd din răsputeri spre a se arăta demni de toată această mare dragoste și grijă pe care partidul și guvernul o poartă mișcării sportive din țara noastră".

EMIL IENCEC

Știați că...

...marele poet englez George Byron era un sportiv convins? El practica înotul, scrima și boxul. John Jackson, campion de box al Angliei între anii 1795—1803, era prietenul și antrenorul său.

„...M-am antrenat astăzi dimineață o oră cu Jackson, notează în „Jurnalul" său poetul. Cu cît eram mai obosit, cu atît mai mult mi se înălța spiritul".

...prima femeie care a cucerit un titlu de campioană olimpică a fost, în anul 450 î.e.n., spartana Cynicica, fiica lui Archimadus și sora lui Agis al II-lea, regele Spartei? Ea a cîștigat atunci cursa de care, deși adversarii săi erau numai bărbați. În cinstea victoriei sale fără precedent, concetățenii i-au ridicat o statuie în Lacedemonia.

...Helena Rakoczy (R. P Polonă), fostă campioană mondială de gimnastică, este în prezent antrenoare la clubul Wawel din Cracovia, unde se ocupă de pregătirea tineretului?

În scurt timp, toate junioarele pe care le-a pregătit au fost selecționate în reprezentativa țării.

...unul dintre cei mai rapizi fotbaliști cehoslovaci este Brumowski, extrema dreaptă a echipei Dukla Praga? El parcurge în mod obișnuit 100 de metri în 11 secunde. Mai iute ca... sprinterii noștri!

Oaspeți dragi în casă nouă...

Antrenamentul se terminase. Totuși, gimnastele din lotul olimpic își mai făceau de lucru prin sală. Elena Niculescu și Marina Bibire spre exemplu, lucrau în continuare la bîrnă, Anastasia Ionescu încerca să fixeze ceva mai sus una din „inegale". Uta Poreceanu își corecta în fața oglinzii o mișcare oarecum simplă, dar care de cîteva minute tot nu-i reușea... În sfîrșit, toată lumea lucra de zor. Un bun observator ar fi văzut însă că privirile gimnastelor erau îndreptate spre ușă. Dar iată că Elena Leuștean părăsește sala de antrenament. Ca la o comandă, fetele se string și încep să discute:

— Cum facem? întreabă Sonia Iovan.

— Așa e, cum facem? repetă Georgeta Dumitrescu. Ea ne-a invitat după ce își va aranja casa.

— Simplu, mergem cu toate la ea — propune Emilia Liță. Fata s-a mutat în casă nouă și e de datoria noastră să-i dăm o mînă de ajutor.

— Găsim noi la ce — adăugă Elena Niculescu. De pildă, la curățatul parchetului, dacă e nevoie...

★

Ajunse în Piața Palatului Republicii, unde Elena Leuștean a primit de curînd un apartament, gimnastele au făcut mai întîi o scurtă plimbare prin fața frumoaselor blocuri noi construite, prin locurile pe unde cu cîtva timp în urmă participaseră la munca patriotică. În sfîrșit, intrară în blocul unde locuiește Elena Leuștean. Urcară scările în liniște, apoi se opriră în fața soneriei. După cîteva secunde, în care timp pregătiră buchetele de flori, Emilia Scorțea sună prelung. Ușa se deschise încet și în pragul ei apăru gazda.

— Bucuroși de oaspeți? — o întrebară rîzînd prietenele.

— Bucuroși! — răspunse veselă Elena Leuștean.

— Știi, ne-am gîndit — glumi Anastasia Ionescu, să facem „solul" împreună...

— Da? se miră gazda, vă rog, poftiți înăuntru...

★

— Noroc în casă nouă! — îi urează colegele Elenei Leuștean. Tînăra asistentă I.C.F. este la fel de emoționată cum a fost atunci cînd a primit repartiția. O dovadă a grijii pe care partidul și guvernul o poartă celor ce muncesc.

— Sst...! Să fie o surpriză

Gimnastele se interesează de fiecare lucru în parte. Laudă mobila, își dau părerea asupra perdelelor și revin la sport... Actualele campionate internaționale de gimnastică de la București, J.O. de la Roma... Se discută despre antrenamente, se deapănă amintiri. Trofeele așezate la „colțul sportiv" trec din mînă în mînă și timpul se scurge pe nesimțite. E rîndul gazdei să-și trateze musafirii: programul de la televizor le reușește pe gimnaste în fața aparatului. Le urăm succese în viitoarele concursuri și petrecere frumoasă, după care ne retragem.

VASILE TOFAN

Se deapănă amintiri... Trofeele cucerite de maestra sportului Elena Leuștean trec din mînă în mînă

Explicație la o fotografie

Ce frumoasă execuție a clasicei figuri de echilibru la bîrnă! Este o „cumpănă" în toată regula deși gimnasta pe care o vedeți în fotografie abia a împlinit... doi ani!!

De fapt, semnele de exclamare sînt poate de prisos. Este firesc ca Utte Föst, să calce pe urmele antrenoarei sale — Ingrid Föst, campioana absolută a R.D. Germane. Coincidența de nume nu este nici ea întîmplătoare, fiind vorba doar de... mamă și fiică. Fotografia de față a fost obținută după lungi tratative și strădanii din partea noastră. Face parte din albumul familiei Föst și a făcut călătoria Berlin—București în poșeta mamei...

„Este gimnasta pe care o iubesc cel mai mult... Vă rog ca nu cumva să-mi pierdeți fotografia lui Utte, fiindcă..."

...N-am mai așteptat enunțarea eventualelor represalii și o „restituim" posesoarei în multe mii de exemplare.

V. M.

Varietăți, *Varietăți*, Varietăți

Antrenoarea din Irkutsk

Transiberianul gonea prin nesfîrșita Taigă... Într-unul din vagoane se afla și echipa de volei Trud din Irkutsk, care se întorcea victorioasă de la Moscova, unde susținuse cîteva meciuri de baraj pentru calificarea în prima categorie a țării. La un moment dat, unul dintre călători, un cunoscut maestru de șah, întreabă pe o sportivă:

— Jucăm o partidă de șah?

— Da, cu plăcere — îi răspunse aceasta.

Dar după puține mutări, maestrul de șah se recunoscu învins.

— Dv. sînteți probabil șahistă. Jucați excelent.

— Nu — îi răspunse sportiva — Sînt antrenoarea de volei a echipei Trud din Irkutsk... În schimb, soțul meu este campionul de șah al orașului Irkutsk...

Una din fete a adăugat:

— Ea este Olga Grigorievna Ivanova, inginera cunoscută din Irkutsk, singura jucătoare din orașul nostru care într-un simultan de șah l-a învins pe marele maestru S. Flohr.

Pericol!

Echipa olimpică de fotbal a Argentinei a fost... luată la întrebări timp de două ore de către poliția argentiniană. Motivul? Cu prilejul meciului de antrenament de la Mendoza, cînd echipa a intrat pe teren, un jucător nu s-a putut abține de-a arunca o vorbă mai puțin potrivită unei creole ce stătea pe marginea terenului. Creola a reclamat faptul la poliție și, cum în Argentina nu se glumește cu astfel de lucruri, toată echipa olimpică a fost citată la poliție.

Între timp, povestea a devenit publică și unele ziare au cerut ca echipa olimpică de fotbal să... rămîie acasă. „Cu jucători care nu se pot stăpîni — au spus ziarele — ne putem compromite în fața frumoaselor italience".

Poșta magazin

D. SCARLAT, CONSTANȚA. — 1) Nu are nici un sens să ocupăm spațiu, răspunzînd din nou la întrebări ce au fost puse înainte de alți cititori. — 2) Săritorul în înălțime John Thomas este student. — 3) Emerik Jenei a împlinit în martie 23 de ani. A debutat ca „pitic" la echipa „7 Noiembrie" din Arad. Un timp a făcut parte din echipa de juniori U.T.A., de unde a trecut la Progresul C.P.C.S. și apoi, în 1956, la C.C.A.

GHEORGHE TOTU, SINAIA. — 1) Ați... pierdut! Rezultatul de 19—3 obținut de echipa de rugbi a Bucureștiului în fața echipei britanice Swansea, în 1955, a fost realizat chiar la Swansea. — 2) Echipa feminină de tenis de masă a țării noastre a cîștigat campionatul mondial de 6 ori: 1950 (Budapesta), 1951 (Viena), 1953 (București), 1955 (Utrecht), 1956 (Tokio).

T. CONSTANTINESCU, COMUNA PLOESTIORI, REG. PLOEȘTI. — 1) O înfrîngere oricît de severă — chiar dacă e vorba de 12—0, cum dați exemplu dv. — nu determină excluderea unei echipe din campionatul respectiv. Dar nici... bine nu-i face o astfel de înfrîngere, mai ales dacă menținerea sau retrogradarea ei la sfîrșitul campionatului depinde de... golaveraj! — 2) Echipele de fotbal ale Rominiei și Albaniei s-au întîlnit pînă acum de șase ori. Fotbaliștii noștri au obținut următoarele rezultate: 1946 (Tirana) 0—1, 1947 (Tirana) 4—0, 1948 (București) 0—1, 1949 (București) 1—1, 1949 (Tirana) 4—1, 1950 (București) 6—0.

ȘTEFAN DIACONESCU, COMUNA ZELETIN, REG. BACĂU. — Regulamentul Federației Internaționale de Șah prevede, într-un ciclu al campionatului mondial un singur meci revanșă. Astfel, dacă Botvinik va cîștiga în 1961 întîlnirea revanșă cu Tal, acesta din urmă trebuie să joace în turneul „candidaților". Dacă tot Tal e cel care cîștigă, Botvinik participă la turneul „candidaților". Admițînd că Tal cîștigă meciul revanșă din 1961, iar Botvinik, după ce s-a clasat primul în turneul „candidaților" (în 1962), reîntîlnindu-se cu Tal (lucru ce s-ar putea întîmpla în 1963) îl învinge pe acesta, Tal are drept la un meci revanșă, fiind vorba despre un nou ciclu al campionatului mondial.

P. GRECU, BOLINTINUL DIN VALE. — 1) Canto do Rio a susținut un singur meci în țara noastră: 2—1 cu o selecționată divizionară. — 2) În finala campionatului mondial de fotbal din 1958, în care a învins Suedia cu 5—2 (2—1), Brazilia a folosit următorul „11": Gilmar — D. Santos, Bellini, N. Santos — Orlando, Zitto — Garrincha, Didi, Vava, Pele, Zagallo

ION POȘTAȘUL

Redacția și administrația: București str. Vasile Conta nr. 16 telefon 11 10 05 Interurban 72 nr. 1—2 SIAS 3132 Întreprinderea Poligrafică Nr. 2, str. Brezoianu 23—25.
Abonamentele se fac la oficiile poștale prin factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprindere.